

SOCIALISTIČNA ZVEZA

KANDIDATI SOCIALISTIČNE ZVEZE SE PREDSTAVLJajo

Kandidat za predsednika predsedstva republike Slovenije

MILAN KUČAN, diplomirani pravnik, rojen 1941. leta.

Tovariš Kučan je osebnost, ki uživa v slovenski javnosti izjemno zaupanje, ker je vnesel v politično prakso vidne etične in humane odnose. Že nekaj časa je prvo simbolično ime slovenskega nacionalnega in družbenega preporoda; je partijski reformator in hkrati nacionalno in družbeno najbolj integrativna osebnost. Njegovo dosedanje delo ter njegove značajske lastnosti so zagotovilo, da bo slovenski narod ter ljudstvo Slovenije pod njegovim vodstvom v tem prelomnem obdobju zmoglo povezati vse razpoložljive ustvarjalne sile za dobrobit vseh državljanov Slovenije.

LISTA KANDIDATOV za družbenopolitični zbor skupščine republike Slovenije

1. JOŽE SMOLE, rojen 12. 6. 1927, Ljubljana, novinar, predsednik Republiške konference Socialistične zveze Slovenije

2. DR. ANTON KRAŠOVEC, rojen 28. 7. 1937, Vrhnik, dipl. pravnik, doktor ekonomskih znanosti, predsednik Družbe za razvoj in finančiranje Slovenskih Ljubljana

3. VLADIMIR KAVČIČ, rojen 20. 7. 1932, Ljubljana, diplomirani pravnik, predsednik Republiškega komiteja za kulturo

4. AVGUST GRIL, rojen 16. 7. 1936, Grosuplje, dipl. inženir, zasebni podjetnik

5. NATAŠA ŠVIGELJ-JERMAN, rojena 6. 3. 1950, Cerknica, gimnazijalka

maturant, predsednica Medobčinskega sveta Socialistične zveze notranjske regije

6. DANILO SLIVNIK, rojen 29. 10. 1950, Ljubljana, dipl. politolog, urednik notranje-politične rubrike časnika Delo

7. VOJKO VOLK, rojen 17. 7. 1958, Ljubljana, dipl. politolog, strokovnopolitični delavec na področju družbenopolitičnega sistema v delovni skupnosti Republiške konference Socialistične zveze Slovenije

Lista bo na glasovnici pod zaporedno številko 4.

Iz naše občine je na kandidatni listi dipl. ing. Avgust Gril, zasebni podjetnik iz Grosupljega, s katerim smo za Našo skupnost pripravili tudi krajski razgovor.

hajo delati, »je takrat dejal, enako pa trdi tudi danes.

Prav je, da delavci samoupravljajo, vendar bi moralo biti to samoupravljanje omejeno na tisto človeško, humano plat dela. Vodenje in odločanje je treba prepustiti tistem, ki se na to sposozna, drugače je vsaj trud zaman. Človek mora v sebi čutiti in vedeti, da je delovno mesto socialna varnost zarj in njegovo družino, treba ga je pritegniti v takšni meri, da se bo zavedal, da je v stanju, kakršno je v podjetju, odvisno tudi njegovo življenje. Čutiti mora, da je v bodoče odločale o naši prihodnosti, življenu in delu?

Razlog je pravzaprav preprost: Avgust Gril bi rad po svojih močeh pripomogel, da bi vse te nove stvari tudi ostale, se uveljavile in nam pomagale iz krize. Prav se je tudi »pustil« vrstiti na listo Socialistične zveze — kot kandidat za republiški in občinski družbenopolitični zbor.

Avgust Gril je po svojem poklicu pravzaprav agronom, vendar je že pred tistimi davnimi leti, ko je po študiju začel delati, ugotovil, da je družba toga, da človeku vsak trenutek nadene vrsto spon in ne pusti, da bi se jih osvobodil.

Vsaka osebna pobuda je bila že v kali zatretta, bila je deležna številnih očitkov in je naletela na vrsto zaprek. Že takrat se je zato odločil, da bo raje zasebni obrtnik, z delom v študentovskih letih si je prislužil nekaj kapitala za nakup opreme — in leta 1965 odprl obrat za izdelavo betonskih izdelkov. Veliko bolje kot v državni službi tudi tu ni bilo.

Predpisi so bili strogi, vsak poskus napredovanja je naletel na vrsto zaprek, vsaka želja po tem napredku pa je dobila očitek, da so zasebni obrtniki ostane kapitalizma in kot taki pravzaprav nezaželeni.

Ob vsem pa je moj sogovornik prepičan, da je med tistimi ljudmi, ki že in še bodo odločali o naši prihodnosti, premalo ljudi, ki bi se znali ukvarjati z gospodarstvom in znali najti srž problemov — in jih razrešiti.

Upam pa si trdit, pravi Avgust Gril, »da tako v Jugoslaviji kot tudi v Sloveniji vse življenje.«

Toga država nas je pripeljala tudi do tega, da imamo bogate državljane in revno državo. Kamor koli po Sloveniji gremo, povsod lahko vidimo velike hiše. Tega ni nikjer po svetu. Ljudje so vlagali pač tja, kamor so lahko.

To je moja pot. Pot jutrišnjega dne. Slovenska pot.

KANDIDATI za člane predsedstva republike Slovenije

Dr. MIROSLAVA GEĆ-KOŘEC, rojena leta 1939, je diplomirana pravnica, doktorica pravnih ved ter prorektorica za področje vzgoje in izobraževanja Univerze v Mariboru. Leta 1971 je delala v generalnem konzulatu SFRJ v Münchenu in kasneje postala vicekonzul. Diplomski študij je nadaljevala v tujini, kjer je tudi doktorirala. Je uveljavljena pedagoška, znanstvena in družbenopolitična delavka. Njeni specjalnosti sta družinsko pravo ter pravni položaj naših delavcev, zaposlenih v tujini. Je tudi strokovnjak na področju primerjalnega prava. (SZ)

CIRIL ZLOBEC, rojen leta 1925, diplomirani slavist, akademik je javnosti znan tudi kot pesnik in pisatelj. Je podpredsednik Socialistične zveze Slovenije. Med NOB je bil aktivist Osvobodilne fronte, od leta 1943 pa v partizanih. Uspešno opravlja dolžnost predsednika Sveta Univerze v Ljubljani. Bil je tudi delegat v družbenopolitičnem zboru republike skupščine. Je človek, ki se dnevno uveljavlja v družbenopolitičnem delu in življenju in kot osebnost uživa med ljudmi veliko zaupanje in spoštovanje. (SZ)

Dr. PETER NOVAK, rojen leta 1937, je diplomirani inženir strojništva, doktor tehničnih znanosti, redni profesor strojne fakultete Univerze v Ljubljani. Svoje strokovno in pedagoško delo je usmeril na področje energetike. V zadnjih letih tudi na področje varstva okolja in s tem povezanim vprašanjem obnovljivih virov energije. V javnosti je uveljavljen predvsem kot vztrajen borec za varstvo človekovega okolja. Kot predsednik Sveta za varstvo okolja je veliko prispeval k razreševanju sistemskih in konkretnih vprašanj na tem področju. (SZ)

SLOVENSKA POT

Pot. Kadarkoli pogledam nazaj, jo vidi: mnogokrat gladko, še večkrat razdrapano, marsikaj prekleto zavinkano, pa spet vriskajoče ravno.

In jo gledam naprej.

Kakršnokoli sem sprejel od svojih staršev in dedov, prehoditi jo moram v jutrišnji dan, to mojo slovensko pot. Ko bom hodil po njej bi jo rad prepel, preskočil jarke in zagrizel v klance. Rad bi izživel svoje življenje normalno. Da bom svoboden v bogati deželi. Da se bom lahko veselil svojega dela in ustvarjalnega zanosa, in zanj dobil pošteno plačilo. Da bom lahko delal, kar znam in zmorem in me ne bo pri tem oviral tisoč zakonov.

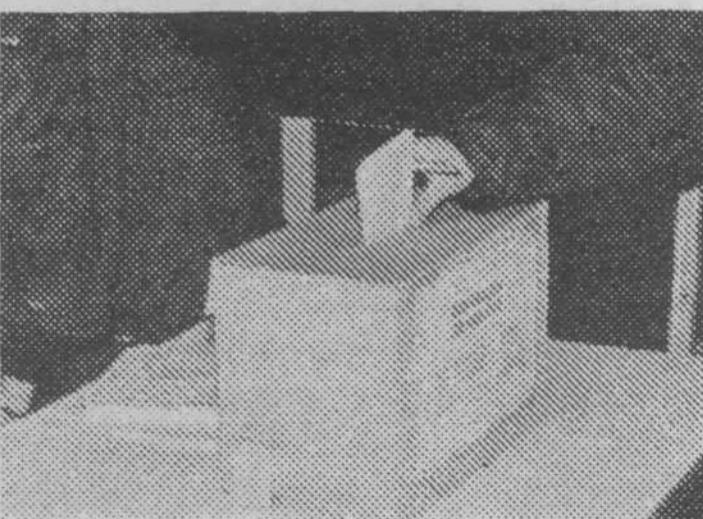
Da bom ponosen na zlato rumene njive in vriskajoče brajde. Da se bom smejal s smehom otrok. Da bomo ljudje res ljudje med seboj. Da me ne bo nihče karal, ko se bom pod razpelom ob poti pokrižal. Da se bom veselil z mladimi, ko bodo načrtovali prihodnost.

Da bodo moji otroci radi hodili v šolo. Da me ne bo strah starosti. Da bodo vsi tisti, ki so zaradi starosti,bolezn ali invalidnosti nemocni, živeli človeka vredno življenje. Da bom enak med enakimi.

Da bom lahko brezskrbno zavil v zelene rebri čiste narave, zadihal čist zrak. Da bo zdravje ena od največjih vrednot moje dežele. Da bo moja pot šla skupaj z vsemi ljudmi v vse kotičke sveta. Da bom znan odpustiti. Da bom vsakemu mirno ogledal v oči in mu rekel dober dan. Da bom ponosno odpril strani drobne knjižice in prebral:

Zive naj vsi narodi... Da bo moj narod enak vsem narodom doma in v svetu. Da bom kot gospodar zaviskal v jutrišnji dan.

To je moja pot. Pot jutrišnjega dne. Slovenska pot.

Spominjam se, da je Avgust Gril v pogovoru pred več kot pol desetletja dejal, da njegov delavci dobro zasluzijo (zaposlenih je bilo 12), da imajo poskrbljen tako za toplo hrano, stanovanje, dopust in pot domov. Obenem pa je tudi dejal, da pri njem ni samoupravljanja v takem smislu besede, kot so ga pojmovali v družbenem sektorju. »Ko začnejo delavci samoupravljati, prene-

hajo delati,« je takrat dejal, enako pa trdi tudi danes.

Prav je, da delavci samoupravljajo, vendar bi moralo biti to samoupravljanje omejeno na tisto človeško, humano plat dela. Vodenje in odločanje je treba prepustiti tistem, ki se na to sposozna, drugače je vsaj trud zaman. Človek mora v sebi čutiti in vedeti, da je delovno mesto socialna varnost zarj in njegovo družino, treba ga je pritegniti v takšni meri, da se bo zavedal, da je v stanju, kakršno je v podjetju, odvisno tudi njegovo življenje. Čutiti mora, da je v bodoče odločale o naši prihodnosti, življenu in delu?

Razlog je pravzaprav preprost: Avgust Gril bi rad po svojih močeh pripomogel, da bi vse te nove stvari tudi ostale, se uveljavile in nam pomagale iz krize. Prav se je tudi »pustil« vrstiti na listo Socialistične zveze — kot kandidat za republiški in občinski družbenopolitični zbor.

Avgust Gril je po svojem poklicu pravzaprav agronom, vendar je že pred tistimi davnimi leti, ko je po študiju začel delati, ugotovil, da je družba toga, da človeku vsak trenutek nadene vrsto spon in ne pusti, da bi se jih osvobodil.

Vsaka osebna pobuda je bila že v kali zatretta, bila je deležna številnih očitkov in je naletela na vrsto zaprek. Že takrat se je zato odločil, da bo raje zasebni obrtnik, z delom v študentovskih letih si je prislužil nekaj kapitala za nakup opreme — in leta 1965 odprl obrat za izdelavo betonskih izdelkov. Veliko bolje kot v državni službi tudi tu ni bilo.

Predpisi so bili strogi, vsak poskus napredovanja je naletel na vrsto zaprek, vsaka želja po tem napredku pa je dobila očitek, da so zasebni obrtniki ostane kapitalizma in kot taki pravzaprav nezaželeni.

Ob vsem pa je moj sogovornik prepičan, da je med tistimi ljudmi, ki že in še bodo odločali o naši prihodnosti, premalo ljudi, ki bi se znali ukvarjati z gospodarstvom in znali najti srž problemov — in jih razrešiti.

To je moja pot. Pot jutrišnjega dne. Slovenska pot.

SOCIALISTIČNA ZVEZA SLOVENIJE